

[Palle Simonsen]

Hvad der er mindst lige så alvorligt, er, at vi i 1982 må forvente en lønstigning på 12½ pct. Vi må forvente, at der nu bliver 4 dyrtidsportioner til udløsning i 1982. Regeringens megen tale om, at overenskomsterne fra i foråret var gennemført på et meget beskedent niveau, må nu forstumme, fordi vi får en indkomstudvikling i 1982, der er stærkere, end vi har set det i de foregående år. Vi kommer nu, som vi har været det for år tilbage, op på 4 dyrtidsportioner på et år. Og vi skal være opmærksomme på, at disse dyrtidsportioner nu er 50 pct. dyrere end sidste gang, da der blev udbetalt 4 dyrtidsportioner om året.

Hvad vil regeringen gøre i forhold til disse ting? Det er jo ikke nok, at statsministeren siger: ja men vi håber på, at der ikke bliver tale om nogen særlig stor lønglidning, når vi når frem til 1982. Hvad vil regeringen gøre ved dette meget alvorlige problem? Socialdemokratiet gennemfører – det tror jeg er kernen i problemstillingen – i virkeligheden ikke én eneste forbedring af konkurrenceevnen uden at kræve en dobbelt betaling til gengæld. Det kan være i form af indkomstudjævning, udligning, statsindblanding eller måske oven i købet kollektivisering.

Til trods for den megen tale om konkurrenceforbedring fastholder statsministeren sin tanke om nedsættelse af arbejdstiden. Jeg hæftede mig ved, at der nu ikke stod 35 timer, men statsministeren havde det alligevel med i sin tale. Man taler fortsat om jobskabelse, som vil være et forvirrende instrument i forhold til den frie markedsøkonomi. Og statsministeren taler sågar stadig væk om obligatorisk overskudsdeling.

Det er klart, at det er vanskeligt for erhvervslivet at hente optimisme, når man hver gang bliver præsenteret for trusler om indgreb. De problemer, dansk erhvervsliv står med i dag, er derfor i større og større udstrækning af psykologisk karakter. Der er efter vor opfattelse to ting, der skal til for virkelig at sætte skub i tingene: for det første en betydelig skattelettelse og for det andet stop for alle trusler om indgreb i den frie markedsøkonomi. Der bliver ingen virkelig opgang i investeringslysten, før man i virksomhederne har garanti for disse ting.

Hr. Camre har jo ret i, at det, der er behov for, er tro og tillid. Men regeringen gør

alt muligt for at fjerne troen og tilliden i erhvervslivet.

Jeg vil også godt sige til hr. Camre, der ligesom advarende siger til Industrirådets formand, at nu skal han passe på, at han ikke ødelægger troen blandt erhvervsvirksomhederne, at Industrirådets formand jo ikke gør så meget andet end det, Metalarbejderforbundets cheføkonom gør, og som han er citeret for i Jyllands-Posten i dag. Der siger Steffen Møller, at kapitalmarkedet bryder sammen. Han siger i øvrigt mange andre fornuftige ting, som jeg ikke skal citere ham for ved denne lejlighed. Men de ting, som det er nødvendigt at sige, må siges i håb om, at man på et eller andet tidspunkt kan råbe regeringen op.

De glimtvise forbedringer af konkurrenceevnen, som denne regering har gennemført, er blevet mere end neutraliseret af forøgelse af formueskatterne, forøgelse af aktieselskabsskatten, indførelse af særskat på landbruget og i stribevis af restriktioner omkring arbejdsmiljøet, jobtilbudsordninger, beskæftigelsesforanstaltninger osv. Man er i virkeligheden i erhvervslivet ved at kvæles af indgreb og restriktioner.

Statsministeren taler nu også i sin tale om at etablere rådgivning og bistand fra det offentlige med henblik på at dæmme op for de mange virksomhedslukninger. Denne lille sætning i statsministerens tale illustrerer måske bedre end noget andet, hvor ringe forståelse denne regering har for erhvervslivets forhold. Det er i hvert fald ganske klart, at regeringen ikke er i stand til at rådgive den enkelte private virksomhed om, hvordan man skal klare sig ud af disse problemer.

Vi finder det meget nødvendigt at få gennemført hurtige løsninger af erhvervslivets problemer med skattelettelse som nævnt og med ophævelse af restriktioner – det gælder for landbruget, og det gælder for erhvervslivet som helhed – men vi må også understrege, at det kræver en anden tænkning end den, regeringen hidtil har betjent sig af.

Forleden dag deltog finansministeren i en radiodiskussion, hvor også Industrirådets formand var til stede. Jeg håber, finansministeren havde fornøjelse af samtalen; dér fik finansministeren i hvert fald mange gode råd fra erhvervslivets folk. Der sagde Industrirådets formand bl.a., at under de rette omstændigheder for erhvervslivet er erhvervslivet i